

Bestræbelser for at komme Tuberkulosen til Livs vil medføre det modsatte af, hvad det tilsigter, har Mindretallet tiltraadt Ændringsforslagene under Nr. 24, 25 og 26.

Til § 1.

Første Punktum i § 1 siger: „Husdyr, der ere angrebne af nogen smitsom Sygdom, maa ikke tages under Behandling af andre end eksaminerede Dyrlæger.“ Denne Bestemmelse er ny, og noget lignende findes ikke i Lov af 29de December 1857. Med andre Ord vil dette sige, at herefter kan ingen, hverken Dyrets Ejer eller andre, med Undtagelse af Dyrlæger, uden at være hjemfalden til Tiltale og Straf efter § 15, tage et Dyr under Behandling for nogen som helst smitsom Sygdom. For det første vil denne Bestemmelse blive mødt med stor Uvilje og medføre bethdelig Besøstning, idet vedkommende Creaturejer skal benytte en Dyrlæge, naar han f. Eks. vil have sine Heste behandlede for Krop, eller for Udset ved Munden, eller han vil have sin Købesætning behandlet for Udset paa Batterne, og dernæst vil Bestemmelsen afføde en Mængde Politisager og Bøder, og desuagtet vil den ikke blive overholdt. I Genhold hertil er Ændringsforslaget under Nr. 1 stillet, der gaar ud paa at bringe Lovforslaget paa dette Punkt i Overensstemmelse med Lov af 29de December 1857.

Til § 8.

Ændringsforslaget under Nr. 11 gaar ud paa at bemyndige Ministeren til, dersom han finder det nødvendigt, at dræbe Dyr, der ere angrebne af nogen af de Sygdomme der falde ind under Bestemmelserne i § 2 1ste og 2det Stykke. Det kan ikke volde nogen som helst Betænkelighed at give Ministeren denne Bemyndigelse, da der skal gives Erstatning for de nedslagne Dyr. Flertallet foreslaar ogsaa under Nr. 16, der er overflødig, hvis Nr. 11 vedtages, at give Ministeren en saadan Bemyndigelse for ukendte Sygdomme, og saa meget større Grund er der til at give denne for de kendte Sygdomme. Tilmed maa det frem-

hæves, at der kan indtræde Forhold, hvor det er lige saa vigtigt for Samsundet, at Ministeren kan lade Dyr nedslaa, der lide af en af de udeladte Sygdomme, nemlig: Miltbrand, Faarekopper, ondartet Kloveshge og Skab hos Faaret, som det er for flere af de Sygdomme, som ere og under Ændringsforslaget Nr. 9 af Flertallet foreslaas optagne under denne Bestemmelse i § 8.

Til § 16.

Sidste Punktum af første Stykke bestemmer, „at hvis en Besætning af det offentlige har været affpærret, og det endelig viser sig, at den formodede smitsomme Sygdom ikke har været til Stede, bliver der at erstatte Ejeren det Tab, han paa Lovlig Maade godtgør at have lidt ved de tagne Forholdsregler“. For at faa Erstatning for Tab, der er forvoldt ved en Fjeltagelse af det offentlige, er vedkommende herefter henvisst til at føre Bevis for, at han overhovedet har lidt noget Tab og da hvor stort. De øvrige Bestemmelser i Lovforslaget om Erstatning hvile derimod paa den Grundbetragtning, at den efter Forholdenes Natur ikke kan fastsættes paa anden Maade end ved et Skøn. Man kan dristig paastaa, at det er langt vanskeligerere at føre Bevis for, hvor stort et Tab Affpærringen m. v. har forvoldt, end det er at føre Bevis for, hvor stort et Tab Nedslagning af et Dyr har medført. For at opnaa større Billighed paa dette Punkt i Overensstemmelse med de øvrige Erstatningsregler i Lovforslaget, og for at fri vedkommende for at anlægge Sag og føre Bevis, er der under Nr. 38 og 39 stillet Forslag om, at Sagen afgøres af 3 af Retten dertil udnævnte uvillige Mænd.

Ændringsforslaget under Nr. 24 er stillet for at gøre det klart, at vedkommende Dyrlæge kun skal have Betaling for en hel Dag, selv om Forretningen medtager over 10 Timer samme Dag, og at der efter den hidtil gældende Regnemaade kun gaar to halve paa en hel.

Hvad der i øvrigt maatte være at bemærke fra de forskellige Sider i Udvalget